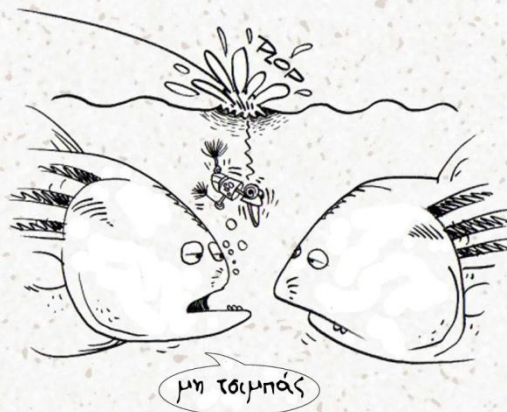

σκάμπα

αργασχολικό εγχειρίδιο

s kampa8@gmail.com

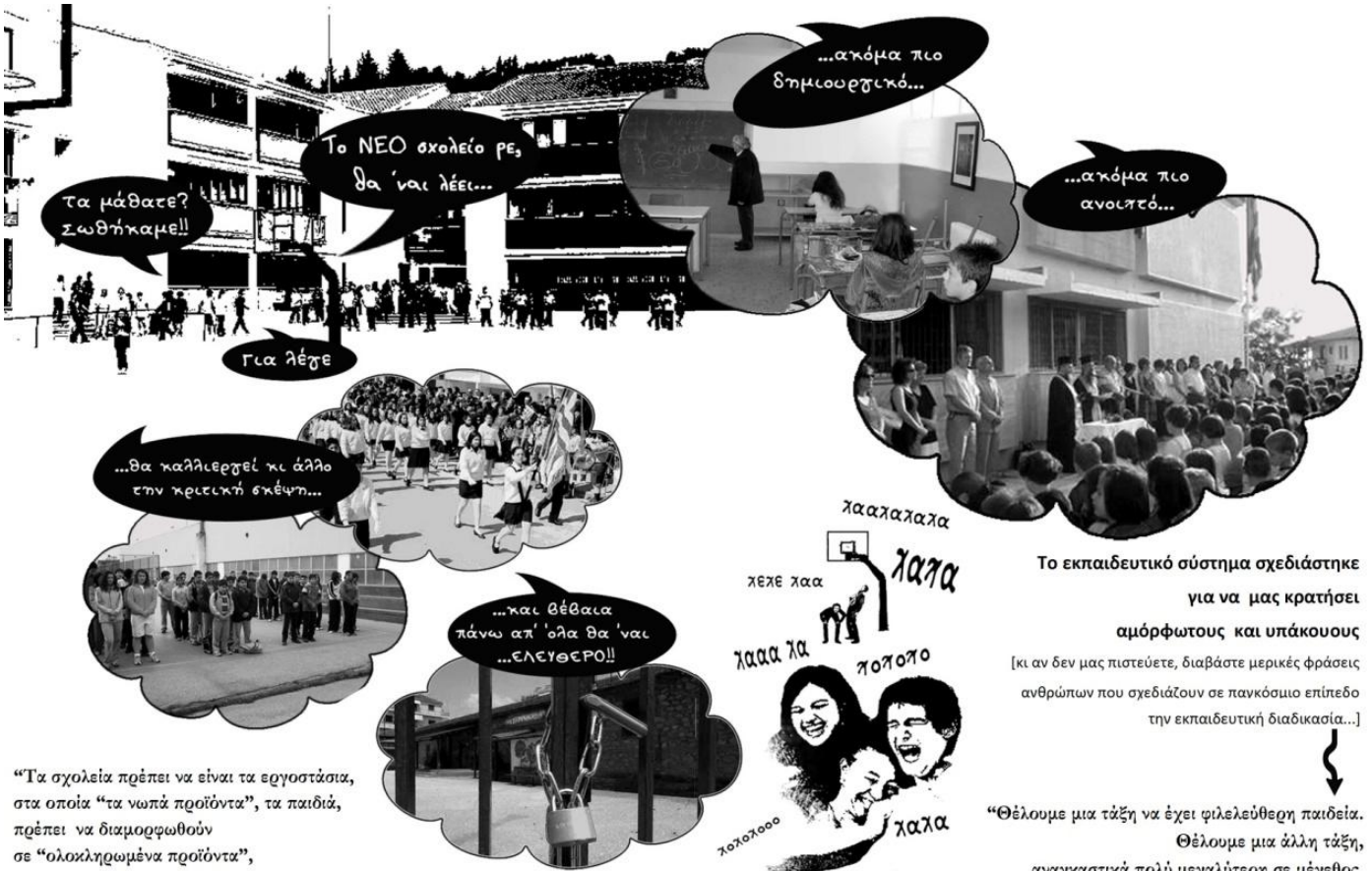

Το αργασχολικό εγχειρίδιο είναι προϊόν
ανοιχτής συνέλευσης για την εκπαίδευση,
στην οποία συμμετέχουν μαθητές, φοιτητές, καθηγητές.
s kampa8@gmail.com

η "ΤΑΞΗ" μου στο σχολείο

Ο νίκος κε ο αχιλλέας ίνε δύο άνθρωποι από διαφορετικές κινωνικές τάξεις. Στην αρχή τις ζοίς τους μιάζουν να έχουν τις ίδιες εφκερίες, ι σινέχια όμως για τον καθένα ίνε διαφορετικί...

Με λένε Νίκο και είμαι 6 προνών.	Το όνομά μου είναι Αχιλλέας και είμαι 6 ετών.
Ο μπαμπάς μου δουλεύει οικοδομή.	Ο μπαμπάς μου είναι καρδιοχειρουργός.
Ο μπαμπάς μου είναι ο πιο μάγκας στη τσειτονιά.	Ο πατέρας μου είναι πολύ ωραία ντυμένος και έχει πολλές διαφορετικές γραβάτες.
Η δασκάλα είναι καλή, αλλά μιλάει παράξενα. Πολλές φορές δεν την καταλαβαίνω.	Η κυρία είναι πολύ καλή και ευγενική. Ο τρόπος που μιλάει μου θυμίζει τη μαμά.
Είμαι στ' δημοτικού και παίζω καλύτερη μπάλα από πολλά παιδιά που είναι μεγαλύτερα από εμένα.	Είμαι στ' δημοτικού και του χρόνου θα δώσω για το Lower στα αγγλικά. Ξεκίνησα και ιταλικά.
Χθες φτιάξαμε με τον αδερφό μου το μπηανάκι του.	Χθες φτιάξαμε με τον αδερφό μου προφίλ στο facebook.
Ο μπαμπάς έπει μια αποθήκη γεμάτη ερσαλεία.	Ο μπαμπάς έχει μια τεράστια βιβλιοθήκη γεμάτη βιβλία.
Αύριο θα πάω με τα ξαδέρφια μου στο ντέρμπι.	Αύριο θα πάω με τα ξαδέρφια μου σινεμά.
Η Α' Γυμνασίου είναι δύσκολη τάξη. Δεν ξέρω πώς θα περάσω.	Η Α' Γυμνασίου είναι δύσκολη τάξη, αλλά χωρίς πολύ διάβασμα τα πηγαίνω αρκετά καλά.
Δε σουστάρω τα δράμματα!	Δε μου αρέσουν τα αρχαία, προτιμώ τα μαθηματικά.
Θέλω να γίνω ποδοσφαιριστής ή μπητανικός αυτοκινήτων.	Δεν ξέρω αν θέλω να γίνω γιατρός, μάλλον προτιμώ μαθηματικός.
Μάλλον θα τραφτώ σε ΕΠΑΛ. Εδώ δε με σηκώνει το κλίμα, όλο δεκάρια και αποβολές.	Πρέπει να ξεκινήσω ιδιαίτερα στην Έκθεση. Δεν έχω πολύ καλή έκφραση.
Το καλοκαίρι θα πιάσω δουλειά. Έγω μείνει άφραγκος, άσε που θέλω να πάρω και το δίπλωμα για το μπηανάκι.	Περιμένα, πως και πως, τις διακοπές. Τέλος σχολείο, τέλος ιδιαίτερα!
Πέρασαν, κιάλας, 5 πρόνια στο συνερπειό και το αφεντικό ούτε μισό ευρώ αύζηση δε μου έπει κάνει.	Ωραία η φοιτητική ζωή, δε λέω, μα πρέπει να σκεφτώ αν θα κάνω διδακτορικό ή όχι. Πόσο ακόμα θα με τάζουν;
Σαραντάρισα! Είναι καιρός, σιπιά σιπιά, να ανοίξω τη δική μου δουλειά. Πού λεφτά για ξόδεμα όμως; Είναι και τα παιδιά που όλο ζητάνε...	Η θέση που έχω στην εταιρεία είναι πολύ καλή, αλλά νομίζω ότι οι προοπτικές εξέλιξης είναι περιορισμένες. Πρέπει να σκεφτώ σοβαρά την καριέρα μου.

“Τα σχολεία πρέπει να είναι τα εργοστάσια, στα οποία “τα ωπά προϊόντα”, τα παιδιά, πρέπει να διαμορφωθούν σε “ολοκληρωμένα προϊόντα”, που κατασκευάζονται ... όπως τα καρφιά (!), και οι προδιαγραφές για την κατασκευή θα προέρχονται από την βιομηχανία και την Κυβέρνηση.”
Elwood Cubberly, Κοσμήτορας Πανεπιστημίου Στάνφορντ

Το εκπαιδευτικό σύστημα σχεδιάστηκε για να μας κρατήσει αμόρφωτους και υπάκουους [κι αν δεν μας πιστεύετε, διαβάστε μερικές φράσεις ανθρώπων που σχεδιάζουν σε παγκόσμιο επίπεδο την εκπαιδευτική διαδικασία...]

“Θέλουμε μια τάξη να έχει φιλελεύθερη παιδεία. Θέλουμε μια άλλη τάξη, αναγκαστικά πολύ μεγαλύτερη σε μέγεθος, να παραιτηθεί από το προνόμιο της φιλελεύθερης εκπαίδευσης και να διαπλαστεί για την πραγματοποίηση συγκεκριμένων δύσκολων εργασιών.”
Woodrow Wilson, ακαδημαϊκός, πρ. πρόεδρος ΗΠΑ

Πρώτα απ' όλα, είμαι καθηγητής. Δεν το παίζω μαθητής, ούτε θα μιλήσω εξ' ονόματος των μαθητών, γιατί γι' αυτό κατάλληλοι να μιλήσουν είναι αυτοί και μόνο αυτοί. Θα μιλήσω, όμως, για τη ζωή τους στο σχολείο, όπως εγώ τη βλέπω, που άλλωστε είναι η άλλη πλευρά της δικής μου ζωής. Δε θέλω να πολυλογήσω για να μην κουράσω, αλλά νομίζω ότι ένας καθηγητής που θέλει να λέγεται ελεύθερος, δεν απολαμβάνει τη θέση ισχύος του, αλλά νιώθει άθλια, όπως περίπου νιώθει και ένας μαθητής που θέλει να λέγεται ελεύθερος.

Ας τα πάρουμε από την αρχή όμως και ας μιλήσουμε, κυρίως, με συναισθήματα, αλλά και με μικρή δόση λογικής.

Βαριέμαι να ξυπνάω 7 το πρωί κάθε μέρα όλη τη χρονιά, γιατί πρέπει να είμαι εκεί, στο σχολείο, βρέξει χιονίσει, όταν έχω ξενυχτήσει, όταν έχω πονοκέφαλο, όταν έχω χωρίσει, όταν απλά κρυώνω και είμαι κουκουλωμένος με τις ζεστές μου κουβέρτες.

Βαριέμαι να κάνω μάθημα σε παιδιά που ξυπνάνε 7 το πρωί, κάθε μέρα, όλη τη χρονιά, γιατί πρέπει να είναι εκεί βρέξει χιονίσει, όταν έχουν ξενυχτήσει, όταν έχουν πονοκέφαλο, όταν έχουν χωρίσει, όταν απλά κρυώνουν και είναι κουκουλωμένα με τις ζεστές τους κουβέρτες, και μου λένε, «κύριε νυστάζω...».

Δε γουστάρω να κάνω προσευχή, πρωί πρωί, γιατί είμαι άθεος, ή γιατί αυτό είναι θέμα δικό μου ή γιατί απλά βαριέμαι να κουνάω τα χέρια μου, χαράματα.

Δε μ' αρέσει να στοιχίζω τα παιδιά στο προαύλιο να είναι πρόβατα, γιατί δεν είμαι τσοπάνης.

Δε είναι του γούστου μου να μπαίνουν σε αίθουσες που μου θυμίζουν νοσοκομεία, γιατί δε συνηθίζω να συχνάζω σε χειρουργεία, αλλά σε καλόγυστα μέρη που με κάνουν να νιώθω άνετα. Το σπίτι μου δεν είναι γκρι, ούτε γαλανό και έχει πολυθρόνες και όχι άβολες ξύλινες καρέκλες. Δε μ' αρέσει να μου μιλάνε στον πληθυντικό, γιατί δε μ' αρέσει να μιλάω στον πληθυντικό.

Δε μ' αρέσει να φωνάζω τους ανθρώπους με το επώνυμό τους, γιατί δεν είμαι πια φαντάρος και αυτό μου αρέσει πολύ.

Θέλω να βέβομαι και να με βέβονται, δε θέλω να φοβάμαι ούτε να με φοβούνται.

Εξοργίζομαι να έχω με το ζόρι απέναντί μου ανθρώπους που πρέπει να τους υποχρεώσω να μάθουν πράγματα που τους είναι αδιάφορα, ή που δεν έχουν όρεξη εκείνη την ώρα, ή που απλά δε γουστάρουν να τα ακούνε από εμένα. Τα μαθήματα που διδάσκω παραπληροφορούν, φανατίζουν, αποβλακώνουν και κάνουν προπαγάνδα και εγώ το καταλαβαίνω, μα πρέπει να τα διδάξω. Βλέπω εικόνες του Χριστού, κάδρα του Κολοκοτρώνη, παρελάσεις, εθνικές εορτές και μετά ακούω για ανεξίτηλη σκία, πολυπολιτισμικότητα ...κι άλλες παπαριές. Θα γίνω σχιζοφρενής!

Βαθμολογώ ανθρώπους και ορίζω το μέλλον τους, χωρίς να με νοιάζει τίποτα άλλο από τη ζωή τους εκτός από το αν διάβασαν καλά το βιβλίο.

Δίνω, υποτίθεται, τις ίδιες ευκαιρίες σε όλα τα παιδιά, ενώ με αυτά που διδάσκω και με τον τρόπο που το κάνω αβαντάρω τα παιδιά, των πλουσίων, μορφωμένων κυρίων.

Θέλω να βγω έξω να τους δείξω το μάθημα στην πράξη, αλλά και γενικά τη ζωή, να παίξω μπάλα μαζί τους και είμαι αναγκασμένος να τους κρατάω στην αίθουσα, σαν να τους κάνω καφόνι. Πραγματικά, η αίθουσα δεν είναι κλουβί, αλλά μοιάζει πολλές φορές σαν τιμωρία, ιδίως την άνοιξη.

Βλέπω παιδιά να παίρνουν κρυφές τζούρες πίσω από το σχολείο και κάνω τα στραβά μάτια, ενώ έχω χαρμανιάσει και θα 'θελα να πάω να κάνω και εγώ τσιγάρο μαζί τους.

Κάποιος μιλάει στο κινητό και εγώ πρέπει να του κάνω παρατήρηση. Γιατί; Είναι παράλογο...

Έφηβα παιδιά φιλιούνται με πάθος σε μια γωνιά και εγώ πρέπει να το χαλάσω και αυτό. Μα εγώ όταν ήμουν έφηβος, τι έκανα; Μήπως, το μόνο που μ' ένοιαζε δεν ήταν το πρώτο φιλί, το πρώτο σεξ; Τι υποκρισία! Τι σοβαροφάνεια!

Θέλω να έρθω κοντά με αυτούς τους διαλόγους και δεν το κάνω γιατί «υπάρχουν και κάποια όρια».

«Μη με καβολήσουν κιόλας».

Ο καθένας το ρόλο του και ο καθένας με τις αντιφάσεις του.

Είμαι καθηγητής άλλωστε!

ΔΕ ΣΕ ΖΕΡΩ
ΕΣΕΝΑ...

...καινούριος?

Καινούριος ΕΔΩ!
Χτες με ρανε

Έχεις πολύ ακόμα?

Πολύ...
2,5 πρόνια ακόμα

Άντε...
μαζί θα βρούμε
από δω μέσα

“Στα όνειρά μας, οι άνθρωποι παραδίδονται
με τέλεια υπακοή στα χέρια μας,
προκειμένου να τους διαμορφώσουμε σαν πηλό.
Οι σημερινές εκπαιδευτικές συμβάσεις (πνευματική εκπαίδευση και διάπλαση χαρακτήρα),
σβήνουν από το μυαλό μας και ξεφεύγοντας από τις συμβάσεις αυτές,
προωθούμε το δικό μας καλό
πάνω σε μια σειρά ευγνωμονούντων και ευεπηρεάστων “λαϊκών ανθρώπων”.
Δε θα προσπαθήσουμε να κάνουμε αυτούς τους ανθρώπους ή τα παιδιά τους
φιλόσοφους ή ανθρώπους της μάθησης ή της επιστήμης.
Πρέπει να μην βγουν ανάμεσα τους εκπαιδευτικοί, συγγραφείς, ποιητές και λογοτέχνες. (...)
Η αποστολή που θέτουμε στους εαυτούς μας είναι πολύ απλή...
Θα οργανώσουμε τα παιδιά και θα τους διδάξουμε να κάνουν με έναν τέλειο τρόπο
τα πράγματα που οι μητέρες τους και οι πατέρες τους
κάνουν με έναν ατελή τρόπο...”

Εκπαιδευτικό Συμβούλιο Rockefeller [χρηματοδότης αμερικάνικων δημόσιων σχολείων και πανεπιστημίων]

